

Sag. I Forbindelse dermed være det mig tilladt overfor den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Forchhammer) at udtale, at, naar han har nævnt et Tidspunkt, hvor bemeldte Sag skulde kunne have været ordnet administrativt, da er hans Opfattelse, saavidt jeg seer, ikke fuldstændigt correct. Paa det Tidspunkt, som han sigtede til, eksisterede der nemlig ingen Nazarethkirke, og der kunde altsaa selvfølgelig heller ikke være Tale om den gang at ordne dens Menigheds Forhold administrativt. Det har jeg følt mig opfordret til udtrykkeligt at fremhæve. Hvad angaaer de Ændringsforslag, der ere stillede til det Lovforslag, med Hensyn til hvilket jeg ved 1ste Behandling alt har erklæret, at jeg i dets nærværende Skikkelse ikke paa nogen som helst Maade kan tilbyde nogen Medvirkning til, at det kan blive til Lov, vil jeg endnu i Overeensstemmelse med, hvad jeg har udtalt, da denne Sag var for i det andet Thing, her hittede, at jeg for mit Vedkommende neppe kan føle mig opfordret til, eller — jeg kan sige — at jeg ubetinget ikke vil føle mig opfordret til at tilraade Hans Majestæt at nægte Lovforslaget Sanction, naar det bliver vedtaget med de Forandringer, som nu ligge for i de stillede Ændringsforslag. Jeg tilføjer, at jeg vilde sætte særdeles Pris paa, at de Ændringsforslag og Underændringsforslag, som ere stillede af den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Forchhammer) blive vedtagne. Om der saa end muligt kan være Ucorrectheder i deres Affattelse, som den ærede Ordfører henledede Opmærksomheden paa, ville de jo i alt Fald kunne afhjælpes ved en Afstilling til 3die Behandling. Jeg vil hermed henstille til det høie Thing, hvad det vil beslutte med Hensyn til Udvalgets Fleertals Indstilling. Men jeg anbefaler i det Hele Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag og særligt ogsaa af de af den ærede Medlem for Aalborg (Forchhammer) stillede Underændringsforslag.

Madvig: Jeg har følt meget lidet Tilbøjelighed til at tage Ordet i denne Sag

og har derfor afholdt mig derfra under dens første Behandling. Da jeg imidlertid agter at stemme mod Loven og ikke væsentligt begrunder denne min Stemmegivning paa det formelle Hensyn, der er gjort gjældende af Udvalget, maa jeg sige et Par Ord for at paavise, hvorfor jeg stemmer, som jeg gjør, men jeg skal gjøre det kort og skal, haaber jeg, siden ikke deeltage i Discussionen. Jeg vil gaae ud fra, at Loven bringes i den bedst mulige Skikkelse, og jeg vil selv beskræbe mig derfor, idet jeg vil stemme for de stillede Ændringsforslag; jeg vil stemme for Mindretallets Forslag efterat det er emenderet ved det af den 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Forchhammer) stillede Forslag. Da vil Lovforslaget foreligge saa godt, som det for Dieblisset vil kunne blive. Men, naar vi derefter komme til den endelige Afstemning, vil jeg alligevel stemme for dets Forfastelse, og jeg seer ikke nogen nødvendig Grund, hvorfor man absolut skulde oprette denne Afgjørelse til 3die Behandling. Jeg antager, at man ligesaa godt idag først kan bringe Loven i den bedste Skikkelse, som man antager, den kan faae, og dernæst forelægge sig selv det Spørgsmaal, om det, der nu er vedtaget, skal blive til Lov eller ikke. Jeg stemmer mod Loven af to Grunde, først fordi Loven i den Skikkelse, man har givet den, er uundværlig og gaaer langt udover den naturlige Anledning, hvoraf den er fremkommen, og dernæst, fordi den indfører Noget i Folkekirken, som, i det Ringeste saaledes, som man nu kan oversee det, ikke bør indføres deri i denne Skikkelse. Der er talt om, at der er Drøft ved vor Kirke, og navnlig ogsaa ved Korerstanden og dens Virksomhed for Menighederne, og at der altsaa behøves nye Midler. Men nye Midler til at styrke det kirkelige Liv rundt om i Landet staves ikke ved denne Lov, fordi det, denne Lov giver Anvisning til at fremkalde, er meget for kostbart, meget for stort til, at det paa nogen Maade kan tænkes at ville kunne tilveiebringes paa de mange Punkter i Landet, hvor den kirkelige Sjælesorg kan være svag og ringe. Det er ganske klart, at denne